

Sygn. akt II AKz 490/14

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Wojciech Kopczyński

Sędziowie: SSO del. Grzegorz Wątroba

SA Gwidon Jaworski / spr./

Protokolant: Oktawian Mikołajczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Krzysztofa Błacha

po rozpoznaniu w sprawie **J. S.**

oskarżonego o czyn z art. 197 §1 k i 3 pkt 1 i 2 k.k. i inne

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 2 lipca 2014r., sygn. akt II K 105/12

w przedmiocie określenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437§1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy w Częstochowie przedłużył wobec oskarżonego J. S. stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 7 października 2011r., sygn. akt XVI Kp 470/11 na okres dalszych 3 miesięcy, tj. do dnia 6 października 2014 r.

Postanowienie to zaskarżył obrońca oskarżonego, który zarzucił orzeczeniu obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności:

- art. 257 § 1 k.p.k. polegającą na dalszym stosowaniu wobec oskarżonego najsurowszego środka zapobiegawczego w sytuacji gdy wystarczające jest stosowanie środka zapobiegawczego o charakterze wolnościowym;
- art. 258 § 2 k.p.k. polegający na stwierdzeniu, że surowe ustawowe zagrożenie zarzucanych oskarżonemu przestępstw uzasadnia dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania;
- art. 259 § 1 pkt 1 k.p.k. przez przedłużenie aresztu mimo, iż stan zdrowia nie pozwala na dalsze stosowanie środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w Częstochowie dokonał prawidłowych ustaleń faktyczno – prawnych uznając, iż należy przedłużyć wobec oskarżonego stosowanie najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowych aresztowania celem zabezpieczenia prawidłowego dalszego toku postępowania.

Uznając oskarżonego J. S. winnym i wymierzając mu karę w wysokości 12 lat pozbawienia wolności Sąd Okręgowy w Częstochowie dał wyraz przekonaniu co do sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem skazanie nieprawomocnym wyrokiem zwalnia od wykazywania podstawy dowodowej tymczasowego aresztowania wskazującej na istnienie przesłanki ogólnej określonej w art. 249 § 1 k.p.k. (postanowienia SA w Krakowie z dnia 29 września 1999 roku – II AKz 229/99, KZS 8-9/99 poz. 53, postanowienie SA w Krakowie z dnia 27 lipca 2005 roku – II AKz 288/05, KZS 7-8/05 poz. 87 oraz z dnia 25 stycznia 2007 roku – II AKz 19/07 KZS 2/07 poz. 39, postanowienie SA w Krakowie z dnia 6 grudnia 2010 roku, II AKz 469/10KZS 2010/12/46).

Wbrew wywodom zawartym w zażaleniu orzeczenie wobec oskarżonego kary, o jakiej mowa w art. 258 §2 k.p.k., tj. w wymiarze nie niższym niż 3 lata pozbawienia wolności, spełnia kryterium surowego rozstrzygnięcia i już z racji treści wskazanego przepisu wprowadza założenie, iż konieczne jest zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania, właśnie poprzez stosowanie tymczasowego aresztowania. Oczywistym jest, że skoro oskarżony został skazany nieprawomocnie na surową karę, w tym wypadku na karę 12 lat pozbawienia wolności, to ma on pełną świadomość realności grożącej mu surowej sankcji karnej w razie potwierdzenia w procesie odwoławczym winy i sprawstwa. W takiej sytuacji w pełni uzasadnionym jest twierdzenie, iż może on podejmować działania utrudniające dalszy bieg procesu, chcąc uchronić się przed grożącą mu karą, bądź chociażby maksymalnie odsunąć w czasie moment jej prawomocnego wymierzenia.

Wymaga przy tym podkreślenia, że funkcją środków zapobiegawczych jest zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania, aż do wydania prawomocnego orzeczenia, a w razie skazania – aż do chwili rozpoczęcia wykonywania kary (art. 249 § 1 i § 4 k.p.k.). Wydanie zatem wyroku przez sąd I instancji nie przekreśla możliwości podejmowania przez oskarżonego zachowań zmierzających do utrudniania postępowania, w tym w szczególności uchylania się od stawiennictwa do odbycia ewentualnie orzeczonej kary, co jednocześnie czyni chybionym zarzut obrazy art. 257 § 1 k.p.k., gdyż środki zapobiegawcze o charakterze wolnościowym nie są wystarczające celem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania.

Niezasadny jest również zarzut obrazy art. 259 k.p.k., wszak stan zdrowia oskarżonego jest na bieżąco monitorowany, a więzienna służba zdrowia zapewnia mu właściwe leczenie w jednostkach penitencjarnych, co skądinąd było wielokrotnie przedmiotem rozpoznania tut. Sądu na kawie przedmiotowej sprawy.

Mając na uwadze powyższe oraz nie dostrzegając w sprawie okoliczności wskazanych w art. 259 k.p.k., które mogłyby uzasadniać uchylenie lub zmianę stosowanego obecnie środka zapobiegawczego orzeczono jak w części dyspozytywnej.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia doręczyć oskarżonemu i jego obrońcy,

- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 6.08.2014 roku.